

## ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΙΗΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδ. 42).

— 'Ε! Μιχαήλ! ἀνέκραξεν ὁ 'Ρολάνδος, βεβαιωθεὶς ἤδη ὅτι ἦτον ὁ κηπουρός του.

Ὁ Μιχαήλ ἐστάθη ἀμέσως, ὁ δ' ἕτερος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

— 'Ε! 'Ιάκωβε! ἐκραξεν ὁ 'Ρολάνδος.

Καὶ ὁ ἄλλος ἐστάθη. Ἀφοῦ ἀνεγνωρίσθησαν δὲν ἔπρεπε νὰ φύγωσιν, ἀλλως τε ἡ φωνὴ ἦν μᾶλλον φιλικὴ παρ' ἀπειλητικὴ.

— Ἀκούεις; εἶπεν ὁ 'Ιάκωβος, ὁμοιάζει ἡ φωνὴ τοῦ Κ. 'Ρολάνδου.

— Καὶ εἶνε αὐτός ὁ ἴδιος, προσέθηκεν ὁ Μιχαήλ.

Ἀμφότεροι λοιπὸν ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσωσι τὸν δρόμον των πρὸς τὸ δάσος, ἐπανήλθον εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν.

Ὁ 'Ρολάνδος δὲν εἶχεν ἀκούσει ὅ,τι εἶπον οἱ δύο οἰκέται του, ἀλλὰ τὸ ἐμάντευσεν.

— Ναί, εἴμ' ἐγώ, ἀνέκραξε.

Καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Μιχαήλ καὶ ὁ 'Ιάκωβος ἦσαν πλησίον αὐτοῦ.

Αἱ ἐπερωτήσεις τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ ἐπιπτον χαλαζήδον, καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἦσαν δικαιολογημένοι. Ὁ 'Ρολάνδος ἐνδεδυμένος πολιτικὰ, ἱππεύων ἵππον στρατιώτου, τὴν τρίτην ὥραν τῆς πρωίας εἰς τὴν μεταξὺ Βούργου καὶ Μαυροκρήνης ὁδόν, ἦσαν δι' αὐτοὺς πράγματα ἀκατάληπτα· ἀλλ' ὁ νέος ἀξιωματικὸς διακόψας τὰς ἐρωτήσεις των,

— Σιωπὴ, τοῖς εἶπε· θέσατε τὴν δορκάδα ὀπισθεν τοῦ ἐφιππίου μου καὶ ἄγωμεν πρὸς τὴν οἰκίαν. Οἱ πάντες πρέπει νὰ ἀγνοῶσι τὴν παρουσίαν μου εἰς Μαυροκρήνην καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀδελφὴ μου.

Ὁ 'Ρολάνδος ὠμίλει μὲ τὸν ἐπιτακτικὸν τόνον ἐνός στρατιώτου, καὶ πάντες ἐγίνωσκον ὅτι ἅπαξ δούς μίαν διαταγὴν, ἀπῆτει νὰ ἐκτελεσθῇ αὕτη παραχρῆμα. Ἐθῆκαν λοιπὸν τὴν δορκάδα εἰς τὰ ὀπισθεν τοῦ ἐφιππίου του καὶ οἱ δύο οἰκέται, τρέχοντες σχεδόν, παρηκολούθησαν τὸ ἐσπευσμένον βᾶδισμα τοῦ ἵππου· ὥστε ἐντὸς δέκα λεπτῶν διήνυσαν τὴν μέχρι τοῦ πύργου ὁδόν.

Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ἀπὸ τοῦ πύργου ὁ 'Ρολάνδος σταθεὶς, ἐπεμψε τοὺς δύο οἰκέτας ὡς προσκόπους διὰ νὰ ἰδῶσιν ἂν ἐπεκράτει ἐκεῖ ἡσυχία. Ἐπανελθόντων δὲ αὐτῶν καὶ διαβεβαιωσάντων τοῦτο, ὁ 'Ρολάνδος κατηνύθη πρὸς τὸν πύργον καὶ εὐρὼν τὴν θύραν ἀνοικτὴν εἰσῆλθεν.

Ὁ Μιχαήλ ὠδήγησε τὸν ἵππον εἰς τὸ ἄχυρῶνα καὶ ἔφερε τὴν δορκάδα εἰς τὸ μαγειρεῖον, διότι ἦτο κυνηγὸς πρὸς εὐχαρίστησιν μᾶλλον ἢ χάριν κέρδους.

Ταυτοχρόνως ὁ 'Ιάκωβος ἤναψε πῦρ, καὶ ἐν ᾧ ὁ Μιχαήλ παρεσκεύαζεν ὡς τινα ἐπιτηγάνου καὶ ἐθέρμαινε μερίδα κρέατος, ὁ 'Ιάκωβος παρεσκεύαζε καὶ τὴν κλίνην τοῦ 'Ρολάνδου, ὅστις θερμανθεὶς ὀλίγον, ἐτέθη παρὰ τὴν τράπεζαν χωρὶς οὐδὲ λόγον νὰ προσφέρῃ.

Οἱ δύο οἰκέται τὸν παρετήρουν μετὰ τινος ἐκπλήξεως, ἥτις δὲν ἦτο ἀπηλλαγμένη καὶ ἀνῆσυχίας, διότι ἡ φήμη τῆς ἐκστρατείας τοῦ Σεῖλλῶνος εἶχε διαδοθῇ, καὶ ἐλέγετο ὅτι ὁ 'Ρολάνδος διεύθυνεν αὐτήν, ὥστε ἴσως ἤρχετο διὰ τινα τοιοῦτου εἶδους ἐκστρατείας.

Ὅτε ὁ 'Ρολάνδος ἐδείπνησεν, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ προσεκάλεσε τὸν Μιχαήλ, εἰς ὃν, προσελθόντα, εἶπεν.

— Ἦσο ἐκεῖ;

— Ἐπερίμενον τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου.

— Ἰδοὺ αἱ διαταγαί μου, ἀκουσον καλῶς.

— Λέγετε καὶ ἀκούω.

— Πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, καὶ ἀκόμη περισσότερον, πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς μου.

— Ὁμιλήσατε, κύριε 'Ρολάνδε.

— Εἶνε πέντε ὥραι, εἶπεν ὁ 'Ρολάνδος ἐξαγαγὼν τὸ ὠρολόγιόν του. Ἄμα ἀνοίξῃ τὸ ξενοδοχεῖον τῆς καλῆς Συμμαχίας, νὰ εὑρεθῇς ἐκεῖ, ὡς ἂν διέβαινες τυχαίως, καὶ νὰ ἀρχίσῃς τὴν ὁμιλίαν μετ' ἐκείνου, ὅστις ἀνοίξει.

— Ἴσως θὰ ᾔην ὁ Πέτρος.

— Ἡ Πέτρος ἡ Παῦλος ἀδιάφορον· σὺ νὰ πληροφορηθῇς τις εἶνε ἐκεῖνος ὁ περιηγητὴς ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐπὶ ἵππου βαδίζοντος πέδην. Ἡξεύρεις τί θὰ εἴπῃ πέδην;

— Δόξα σοι ὁ Θεός! τὸρα δὰ θὰ μάθωμεν καὶ ἀπὸ περιπάτημα τῶν ἵππων!

— Εὐγε! Θὰ μάθῃς ἀκόμη βεβαίως ἂν ὁ περιηγητὴς ἐκεῖνος σκοπεύῃ ν' ἀναχωρήσῃ σήμερον τὸ πρωὶ, ἢ ἂν θὰ μείνῃ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· αὐτὸ θὰ τὸ μάθῃς;

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν ἅμα μάθῃς αὐτὸ, θὰ ἔλθῃς νὰ μοὶ τὸ εἴπῃς· ἀλλὰ πρόσεξε καλῶς νὰ μὴ προσφέρῃς διόλου τὸ ὄνομά μου, καὶ ἂν σ' ἐρωτήσωσι περὶ ἐμοῦ, εἰπὲ ὅτι χθὲς τὸ ἐσπέρας ἐλάβετε ἐπιστολήν μου καὶ εἶμαι εἰς

Παρισίους παρά τῷ πρώτῳ ὑπάτῳ.

— Πολὺ καλὰ.

Καὶ τοῦ Μιχαήλ ἀναχωρήσαντος, ὁ Ρολάνδος κατακλινθεὶς ἐκοιμήθη, ἐμπιστευθεὶς τὴν φρουρήσιν εἰς τὸν Ἰάκωβον· ὅτε δὲ ἐξύπνησεν, ὁ Μιχαήλ εἶχεν ἤδη ἐπιστρέφει καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κύριός του τῷ εἶπε νὰ μάθῃ.

Ὁ φθάσας τὴν νύκτα περιγηγῆτης ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐσπέραν, καὶ εἰς τὸ βιβλίον τῶν περιγηγῆτων, τὸ ὁποῖον ἕκαστος ξενοδόχος ὤφειλε νὰ κρατῇ τακτικῶς τότε, εἶχε γράψῃ.

« Σάββατον 30 πλουβιόζου, δεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας, ὁ πολίτης Βαλανσόλ ἐρχόμενος ἐκ Λυὼν καὶ ὑπάγων εἰς Γενεύην. »

Ὡστε ἦτο παρεσκευασμένη ἡ τοιαύτη γραφή, διότι τὸ βιβλίον ἐπιστοποιεῖ ὅτι ὁ πολίτης Βαλανσόλ εἶχε φθάσει τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας, καὶ ἦτον ἀδύνατον νὰ παρίστατο εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ ταχυδρομείου παρά τὴν Λευκὴν Οἰκίαν, τὴν συμβῆσαν τὴν ὁγδόην καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἀφοῦ τὴν δεκάτην εἰσῆρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἄλλ' ὅτι ἀπησχόλησε τὴν προσοχὴν τοῦ Ρολάνδου περισσότερο ἦτον ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος ὃν παρηκολούθησε καὶ οὐ ἀνεκάλυψεν ἤδη τὸ ὄνομα· ἦτον ὁ μάρτυς τοῦ Ἀλφρέδου δὲ Βαρζόλ, φονευθέντος παρ' αὐτοῦ εἰς μονομαχίαν εἰς τὴν πηγὴν τῆς Βωκλούζης, μάρτυς, ὅστις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶχε παίξει τὸ πρόσωπον τοῦ φαντάσματος ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἀγίου Βρούνου.

Οἱ ὁπαδοὶ λοιπὸν τοῦ Ἰηοῦ δὲν ἦσαν κλέπται συνήθεις, ἀλλὰ τὸυναντίον, ὡς φήμη διέδιδεν, ἄνδρες καλῶν οἰκογενειῶν, οἵτινες ἐνῶ οἱ εὐγενεῖς Βρέτονες διεκινδύνουν τὴν ζωὴν των πρὸς δυσμὰς χάριν τῶν βασιλικῶν, αὐτοὶ κατεφρόνουν ἐπίσης τὴν λαίμητόμον διὰ νὰ διαβιβάσωσι χρήματα εἰς τοὺς πολεμιστάς τοῦ ἄλλου ἄκρου τῆς Γαλλίας, καὶ ἔκαμνον τὰς τολμηρὰς ταύτας ἐπιδρομὰς.

## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

### ΜΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ.

Εἶδομεν ὅτι εἰς τὴν καταδίωξιν, τὴν ὁποίαν ὁ Ρολάνδος ἐπεχειρίσθη τὴν προηγουμένην νύκτα, ἐπέτυχε νὰ ἀνακάλυψῃ ἓνα ἢ δύο ἐξ ἐκείνων, οὓς ἐδίωκεν. Ἐδύνατο λοιπὸν νὰ ἐπιτύχῃ τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸν Βαλανσόλ, ὅστις πιθανῶς ἐπραττεν ὅτι καὶ ὁ Ρολάνδος ἐπραξε, δηλονότι ἐκοιμάτο τὴν ἡμέ-

ραν μετὰ τὸν κάματον τῆς νυκτός.

Πρὸς τοῦτο δὲν ἀπητεῖτο εἰμὴ νὰ γράψῃ δύο λέξεις εἰς τὸν μοίραρχον τῆς χωροφυλακῆς ἢ εἰς τὸν λοχίαν τῶν δραγόνων, οἵτινες τὸν συνώδευσαν εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Σελλωνος. Ἡ τιμὴ των ὑπερρεῖτο εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὥστε ἤθελον ἔλθαι νὰ ἀποκλείσωσι τὸν Βαλανσόλ εἰς τὴν κλίνην του καὶ διὰ πάσης θυσίας ἤθελον τὸν συλλάβει.

Ἀλλὰ ἡ σύλληψις τοῦ δὲ Βαλανσόλ ἤθελε διεγείρει ὅλους τοὺς ἐταίρους, αἵτινες ἀμέσως διερχόμενοι τὰ σύνορα, θὰ κατέφευγον εἰς ἀσφαλὲς μέρος.

Ἐπρεπε λοιπὸν καλλίτερον νὰ ἐμμείνη εἰς τὴν πρώτην ιδέαν του, τουτέστι νὰ ἐγκαρτερήσῃ ἀκόμη εἰς ἐπιμόνους ἰχνηλασίας, καὶ ἀφοῦ ἀνακαλύψῃ τὸ κέντρον, εἰ δυνατόν διὰ μιᾶς προσβολῆς νὰ καταστρέψῃ ὅλους τοὺς ἐταίρους· ὥστε ἀντὶ νὰ κρατήσῃ τὸν Βαλανσόλ, ἔκρινεν ἀρμοδιώτερον νὰ τὸν παρακολουθήσῃ εἰς τὸ πλάσόν του διὰ Γενεύην ταξείδιον, τὸ ὁποῖον βεβαίως μόνον σκοπὸν εἶχε ν' ἀποτρέψῃ πᾶσαν ἀπ' αὐτοῦ ὑπόνοιαν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Ρολάνδος, καίτοι καλῶς μετημφιεσμένος, ἐδύνατο ἐπὶ τέλους ν' ἀναγνωρισθῇ, συνεφωνήθη ὅπως αὐτὸς μείνῃ εἰς τὸν πύργον, καὶ ὁ Μιχαήλ καὶ Ἰάκωβος ἀφήσωσι δι' ἐκείνην τὴν νύκτα τὸ κυνήγιόν των, διὰ νὰ τὸν κατασκοπεύσωσι. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα, ὁ Βαλανσόλ ἤθελεν ἀρχίσει τὴν πορείαν του ἅμα ἡ νύξ ἐπῆρχετο.

Ὁ Ρολάνδος ἐπληροφορήθη περὶ τοῦ βίου, ὃν διῆγεν ἡ ἀδελφὴ του, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνεχώρησεν ἡ μήτηρ της.

Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς μητρός της, ἡ Ἀμαλία οὐδ' ἀπαξ ἐξῆλθε τοῦ πύργου τῆς Μαιροκρήνης καὶ αἱ ἐξεῖς της ἦσαν αἱ αὐταί, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἄλλοτε ἐξῆρχετο ἐνίοτε μετὰ τῆς Κ. δὲ Μοντρεβέλ.

Ἦγείρετο τὴν ἐβδόμην ἡ ὁγδόην ὥραν τῆς πρωίας, ἐξωγράφειεν ἡ ἐξηκολούθει τὴν μουσικὴν της μέχρι τοῦ προγεύματος μετὰ τὸ πρόγευμα, ἀνεγίνωσκεν ἡ κατεγίνετο εἰς ἐργόχειρόν τι. Ἄν ἡ ἡμέρα ἦτο καλὴ, ἐπωφελουμένη, κατέβαινε μέχρι τοῦ ποταμοῦ μετὰ τῆς Καρλόττας, καὶ ἐνίοτε προσκαλοῦσα τὸν Μιχαήλ, ἐπέβαινε τῆς μικρᾶς λέμβου καὶ ἀνῆρχετο οὕτω τὴν Ρεῖσούσσην μέχρι τοῦ Μοντανιάκ ἢ τὴν κατέβαινε μέ-

χρι τοῦ Σαινζούστου καὶ ἔπειτα ἐπέστρεφεν εἰς τὰ ἴδια χωρὶς οὐδὲν νὰ εἶπῃ εἰς τινα. Μετὰ τὸ γεῦμά της ἀνέβαινεν εἰς τὸ δωμάτιόν της μετὰ τῆς Καρλόττας, καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς δὲν ἐφαίνετο πλέον.

Τὴν ἕκτην λοιπὸν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ὁ Μιχαὴλ καὶ ὁ Ἰάκωβος ἐδύναντο ν' ἀναχωρήσωσι χωρὶς οὐδεὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἀπουσίαν των ὥστε τὴν ἕκτην ὥραν οἱ δύο οὗτοι, ὡς κυνηγοὶ ἐνδυθέντες, ἔλαβον τὰ πυροβόλα των καὶ ἐξῆλθον.

Αἱ ὁδηγίαι, ἃς ἔλαβον ἦσαν νὰ παρακολουθήσωσι τὸν ἱππέα καὶ νὰ ἴδωσιν εἰς ποῖον μέρος ἤθελε φθάσει ἡ τοῦλάχιστον ἕως οὗτο χάσωσι τὰ ἴχνη του. Ὁ Μιχαὴλ ὥφειλε νὰ ἐνεδρεύσῃ εἰς τὸν ἀπέναντι τοῦ ξενοδοχείου τῆς Καλῆς Συμμαχίας ἀγρόν, ὁ δὲ Ἰάκωβος εἰς τὴν γωνίαν τὴν ὁποίαν σχηματίζουν αἱ τρεῖς ὁδοὶ τοῦ Σαινταμούρ, τοῦ Σαιντηλώδ καὶ τοῦ Ναντούα, ἥτις εἶνε καὶ ἡ τῆς Γενεύης, διότι ὡς ἦτον ἐπόμενον, ὁ Βαλανσὼλ ἀντὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ διαθήματά του θὰ ἐλάμβανε μίαν τῶν τριῶν τούτων ὁδῶν.

Ὁ πατὴρ ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους, ὁ υἱὸς ἐκ τοῦ ἐτέρου· καὶ ὁ μὲν Μιχαὴλ διῆλθε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Βροῦ διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Ποντανίας, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἐπέρασε τὴν Ρεῖσούσην, ἠκολούθησε τὴν δεξιὰν ὄχθην αὐτῆς, καὶ εὗρεθ' ἐντὸς μικροῦ εἰς τὴν γωνίαν, ἣν σχηματίζουν αἱ τρεῖς εἰς τὴν πόλιν ἀπολήγουσαι ὁδοὶ, ὡς προείπομεν. Ταῦτοχρόνως, ἡ ὀλίγον μετέπειτα, ἐνῶ ὁ πατὴρ κατελάμβανε τὴν θέσιν του, ὥφειλε καὶ ὁ υἱὸς νὰ εὗρεθ' εἰς τὴν ἰδικήν του.

Μόλις οὗτοι εἶχον ἀναχωρήσει, καὶ ἐν ὄχημα, διακόπτον τὴν συνήθη σιγὴν καὶ μοναξίαν τῆς Μαυροκρήνης, ἐστάθη πρὸ τῶν κιγκλίδων καὶ εἰς ὑπνέτης μὲ στολὴν ἀκολούθου, κατελθὼν ἐσήμανε τὸν κώδωνα.

Ἔργον τοῦ Μιχαὴλ ἦτο ν' ἀνοίξῃ, ἀλλ' ὁ Μιχαὴλ ἔλειπεν, ἡ δὲ Ἀμαλία καὶ ἡ Καρλόττα, ἔμειναν ἐκστατικά μετὰ ἐπ' ἀνελιγμένην κωδονοκρουσίαν πῶς ἐκεῖνος δὲν ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ. Τέλος ἡ θαλαμηπόλος ἐφάνη εἰς τὸ ἄνω τῆς κλίμακος, προσκαλοῦσα τὸν Μιχαὴλ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἀπεκρίνετο, κατελθούσα ἐτόλμησε νὰ πλησίασῃ εἰς τὰς κιγκλίδας.

Καίτοι τὸ σκότος ἦτο βαθύ, ἀνεγνώρισεν ὅμως τὸν ὑπνέτην τοῦ σὶρ Ἰωάννου.

— Ἀ! εἰσθε σεῖς; ἀνέκραξεν ἀναλαβούσα

ὀλίγον θάρρος.

— Ὁ! ναι, εἶπεν ἐκεῖνος, εἶμαι ἐγὼ, κυρία Καρλόττα, ἡ μᾶλλον εἶνε ὁ μυλόρδος.

Παραχρῆμα ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ σὶρ Ἰωάννου λέγοντος,

— Κυρία Καρλόττα, εὐαρεστηθῆτε νὰ εἴπητε εἰς τὴν κυρίαν σας ὅτι ἔρχομαι ἐκ Παρισίων καὶ τῆς ζητῶ τὴν ἀδειαν, ὅχι δι' ἀπόψε, ἀλλὰ αὐριον νὰ παρουσιασθῶ, ἂν μοι ἐπιτρέπη τοῦτο, ἐνώπιόν της. Ἐρωτήσατέ την κατὰ ποῖαν ὥραν δύναμαι νὰ τὴν ἴδω.

Ἡ Καρλόττα ἔτρεφε μεγάλην ὑπόληψιν πρὸς τὸν μυλόρδον, δι' ὃ ἔσπευσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παραγγελίαν του· μετὰ δὲ πέντε λεπτά ὁ μυλόρδος ἐγνώριζεν ὅτι αὐριον περὶ τὴν μίαν ὥραν θὰ ἦνε δεκτός.

Ὁ Ῥολάνδος ἐγνώριζε τί ἤρχετο νὰ κάμῃ ὁ μυλόρδος· διότι εἰς τὸν νοῦν του ὁ γάμος ἦτο τετελεσμένος, καὶ ὁ σὶρ Ἰωάννης ἐθεωρεῖτο γαμβρός του.

Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἠθέλησε νὰ φανερωθῇ εἰς τὸν λόρδον Ἰάνλεϋ καὶ τῷ ἀποκαλύψῃ τὰ σχέδιά του, ἀλλ' ἐγνώριζεν ὅτι ἐκεῖνος δὲν ἤθελε τὸν ἀφήσει νὰ ἐνεργήσῃ μόνος· ἄλλως τε εἶχε καὶ λογαριασμὸν τινα νὰ ἐξοφλήσῃ μετὰ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰηοῦ, καὶ θὰ ἐζήτει νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς τὴν ἐκστρατείαν, αὕτη δὲ, ὅπως δὴποτε, ἦτο κινδυνώδης καὶ ἐδύνατο νὰ τῷ ἐπέλθῃ δυστύχημά τι, διότι ἡ ἐπιτυχία, ἥτις παρηκολούθει τὸν Ῥολάνδον, ὡς ἐπέισθη ἤδη, δὲν ἐπεξετεινετο καὶ εἰς τοὺς φίλους του. Ὁ σὶρ Ἰωάννης μόλις ἠδυνήθη νὰ διασωθῇ ἐκ τῶν τραυμάτων του, ὁ δὲ μοίραρχος εἶχε φανευθ' ἄφησε λοιπὸν τὸν σὶρ Ἰωάννην ν' ἀποσυρθῇ, χωρὶς νὰ τῷ φανερώσῃ τί.

Ἡ Καρλόττα, οὐδόλως ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἀπουσίαν ταύτην τοῦ Μιχαὴλ, διότι ἦτον συνειθισμένη, καὶ αἱ ἀπουσίαι του οὐδὲ τὴν κυρίαν, οὐδὲ τὴν θαλαμηπόλον της ἀπησχόλουν· ἀλλὰ καὶ ὁ Ῥολάνδος δὲν ἀνησύχει διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀδιαφορίας, διότι ἡ Ἀμαλία ἐφαίνετο μὲν ἀσθενὴς ἐνώπιον ἠθικῆς τινος οἰκτιρῆς ἀγνώστου εἰς τὸν Ῥολάνδον, ὅστις ὅμως ἀπέδιδεν εἰς νευρικὰς προσβολὰς τὰς μεταβολὰς τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἀδελφῆς του, ἐδείκνυτο δὲ μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ ἐνώπιον ἐνὸς πραγματικοῦ κινδύνου.

Ἐκ τούτου προήρχετο ὁ ὀλίγος φόβος, ὃν εἶχον αἱ δύο νῆαι· κόραι μένουσαι μόναι ἐντὸς ἐρημικοῦ πύργου, ὑπὸ τὴν φρουρῇσιν



δύω ἀνδρῶν, οἵτινες, πάντοτε σχεδόν, ἔλειπον εἰς τὸ κυνήγιον.

Ἡμεῖς δὲ γνωρίζομεν πῶς ὁ Μιχαὴλ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀπομακρυνόμενου ἐξυπηρέτουν ἄλλως τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Ἀμαλίας παρ' ἃν ἔμενον οἰκαδε. Ἡ ὄπουσία των ἄφινε τὴν ὁδὸν ἐλευθέραν εἰς τὸν Μοργάν, καὶ τοῦτο μόνον ἡ Ἀμαλία ἐπεθύμει.

Ἡ ἑσπέρα καὶ μέρος τῆς νυκτὸς παρήλθον χωρὶς ὁ Ρολάνδος νὰ λάβῃ οὐδεμίαν εἰδήσιν. Προσεπάθησε νὰ κοιμηθῇ, ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν τὸν κατελάμβανε, διότι ἐνόμιζεν ὅτι εἰς ἐκάστην ὥραν ἡ θύρα ἤνοιγέτο.

Καὶ ἤρχισεν ἡδὴ ἡ ἡμέρα νὰ ὑποφώσκῃ διὰ τῶν παραθύρων, ὅτε, πραγματικῶς τῆς θύρας ἀνοίχθεισας, ὁ Μιχαὴλ καὶ ὁ Ἰάκωβος εἰσῆλθον. Ἰδοὺ δὲ τί συνέβη.

Ἐκαστος μετέβη εἰς τὴν θέσιν του, ὁ μὲν Μιχαὴλ εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου, ὁ δὲ Ἰάκωβος εἰς τὴν γωνίαν τῶν τριῶν ὁδῶν.

Εἴκοσι βήματα μακρὰν τοῦ ξενοδοχείου ὁ Μιχαὴλ εὔρε τὸν Πέτρον, ὅστις τῷ εἶπεν ὅτι ὁ περιηγητὴς ἦτο πάντοτε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διότι, ὥς ἐξεφράσθη, ἔχων μακρὸν δρόμον νὰ διανύσῃ, ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὸν ἵππον του ν' ἀναπαυθῇ καὶ τὴν νύκτα θὰ ἀνεχώρει.

Ὁ Πέτρος δὲν ἀμφέβαλε ποσῶς ὅτι ὁ περιηγητὴς ἤθελεν ἀναχωρήσει εἰς Γενεύην, ὥς εἶπεν ὁ ἴδιος.

Ὁ δὲ Μιχαὴλ ἐπρότεινεν εἰς τὸν Πέτρον νὰ πῶσιν ἐν ποτήριον οἴνου, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἐδέχθη· ἔκτοτε ὁ Μιχαὴλ ἦτο πολὺ βέβαιος ὅτι θὰ εἰδοποιηθῇ περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ξένου, διότι ὁ Πέτρος ἐπεσάτει εἰς τὸ ἵπποστάσιον, καὶ οὐδὲν ἐδύνατο νὰ συμβῇ ἐκεῖ ἄνευ τῆς ἀδείας του. Παῖς τις δὲ ὑπεσχέθη νὰ τῷ γνωστοποιήσῃ πότε ὁ ξένος θὰ ἡτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ, καὶ πρὸς τοῦτο ἔλαβεν ἀνταμοιβὴν μικρὰν δόσιν πυρίτιδος διὰ νὰ κάμῃ πυριτοβολάς.

Τὸ μεσονύκτιον, ὁ ξένος δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀναχωρήσει· ἔπιον λοιπὸν τέσσαρας φιάλας οἴνου, καὶ ὁ Μιχαὴλ εὔρε τὸ μέσον νὰ κενώσῃ ἑτέρας τρεῖς εἰς τὸ ποτήριον τοῦ Πέτρον, ἐν τῷ ὁποίῳ, ἐννοεῖται εὐκόλως, δὲν διέμενεν ἐπὶ πολὺ τὸ ποτόν.

Τὸ μεσονύκτιον ὁ Πέτρος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον διὰ νὰ πληροφορηθῇ· ἀλλὰ τότε τί ἐμελλε νὰ γείνῃ ὁ Μιχαὴλ, ἀφοῦ τὸ καφελεῖον ἤθελε κλείσει καὶ μέχρι τῆς πρωίας

ὑπελείποντο εἰσέτι τέσσαρες ὥραι;

Ὁ Πέτρος προσέφερεν εἰς τὸν Μιχαὴλ μίαν ἀχυρίνην κλίνην ἐν τῷ ἵπποστασίῳ, ἐν τῇ ὁποία θὰ ἐκοιμάτο ἡσύχως καὶ θερμῶς. Ὁ Μιχαὴλ τὴν ἐδέχθη.

Οἱ δύο φίλοι εἰσῆλθον διὰ τῆς μεγάλης θύρας, κρατούμενοι ἐκ τῶν βραχιόνων, καὶ ὁ μὲν Πέτρος προσέκρουε τῇδε κακῆϊσε, ὁ δὲ Μιχαὴλ ἐκλονίζετο.

Τὴν τρίτην ὥραν τῆς πρωίας, ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου προσεκάλεσε τὸν Πέτρον, διότι ὁ ξένος ἡτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ.

Ὁ Μιχαὴλ ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἡ ὥρα τῆς κυνηγεσίας ἔφθασεν ἡγέρθη ἐπίσης. Ὁ καλλωπισμὸς του δὲν διήρκεσε πολὺ, διότι ἐπρόκειτο μόνον νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὰ ἀχυρὰ τὰ ὁποία προσεκολλήθησαν εἰς τὸ ἱμάτιόν του καὶ εἰς τὴν κόμην του, μετὰ δὲ ταῦτα ἀποχαιρετήσας τὸν φίλον τοῦ Πέτρον, ὑπῆγε νὰ ἐνεδρεύσῃ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἡ θύρα ἤνοιχθη καὶ εἰς ἵππεὺς ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου· ὁ ἵππος αὐτοῦ ἐβάδιζε πέδην. Ὁ ἵππεὺς αὐτοῦ ἦτον ὁ Κ. δὲ Βαλανσόλ.

Οὗτος ἔλαβε τὴν ὁδὸν τὴν ἀγουσαν εἰς Γενεύην, ὁ δὲ Μιχαὴλ τὸν παρηκολούθησε μετ' ἀδιαφορίας, συρίζων κυνηγετικόν τι μέλος· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐδύνατο νὰ τρέχῃ, διότι θὰ διήγειρε τὴν περιέργειαν τοῦ ἱππέως, ἐντὸς ὀλίγου ἔχασεν αὐτὸν ἀπ' ἐμπροσθέν του.

Ἐμενεν ἡδὴ ὁ Ἰάκωβος, ὅστις ὠφείλε νὰ τὸν περιμένῃ εἰς τὴν γωνίαν τῶν τριῶν ὁδῶν· ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος ἦτον ἐκεῖ πλέον τῶν ἑξ ὥρῶν ἐν νυκτὶ χειμερινῇ, δηλονότι εἰς ψυχὸς πέντε ἢ ἑξ βαθμῶν. Ἐδύνατο λοιπὸν ἐπὶ τοσαύτας ὥρας νὰ περιμένῃ ἐκεῖ, προσηλωμένος εἰς τὸν κορμὸν δένδρου τινός;

Ὁ Μιχαὴλ ἤρξατο νὰ τρέχῃ ὀπίσθεν τοῦ ξένου, ἀλλ' ὅσονδῆποτε καὶ ἂν ἔτρεχεν, ὁ ἵππος ἦτο ταχύτερος αὐτοῦ.

Ἐφθασεν εἰς τὴν γωνίαν τῶν τριῶν ὁδῶν, ἥτις ἦτον ἔρημος.

Ἡ χιών ταχεῖσα κατὰ τὴν προτεραίαν ἡμέραν, ἡ ὁποία ἦτο Κυριακὴ, δὲν ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὸν νὰ παρακολουθήσῃ τὰ ἔχνη τοῦ ἵππου, διότι τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι πρᾶγμα ἀνωφελές, ἀπώλεια χρόνου.

Οὐδόλως λοιπὸν ἐζήτησε τὰ ἔχνη ἐν τῷ βορβόρῳ, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ μάθῃ τί ἔκαμνεν ὁ Ἰάκωβος, πρᾶγμα λίαν εὐκόλον.

Ὁ Ἰάκωβος ἐστάθμευσεν εἰς τὴν ρίζαν

ἐνὸς δένδρου, πόσον καιρὸν ἀδυνατοῦμεν νὰ εἰπωμεν, ἀλλ' ἐν τούτοις ἱκανὸν ὅπως κρυώ-  
ση. Ἡ χιών ἐφαίνετο καταπεπατημένη ἀπὸ  
τὰ χονδρὰ κυνηγετικά του σανδάλια, διότι  
προσεπάθησε νὰ θερμανθῇ βαδίζων ἀπὸ τὸ  
ἐν εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀλλ' αἰφνης ἐνεθυμήθη ἀναμφιβόλως ὅτι  
εἰς τὴν ἀπέναντι ἄκραν ὑπῆρχε μικρά τις  
πλινθόκτιςος καλύβη ἐξ ἐκείνων ἃς οἱ γεωρ-  
γοὶ κατασκευάζουσιν ἵνα προφυλάσσονται  
ἀπὸ τὴν βροχῇ.

Καταβάς λοιπὸν τὴν τάφρον, διήλθεν εἰς  
τὸ ἄλλο μέρος τῆς ὁδοῦ, ὅθεν ἐδύνατο νὰ  
κατοπτρεύῃ τὸ πᾶν ἄλλως τε τὰ ἵχνη τοῦ  
Ἰακώβου ἐπὶ τῆς χιόνος ἐδείκνυν ὅτι ἐν  
αὐτῇ τῇ καλύβῃ διήνυσε τὴν νύκτα.

Ἀλλ' ἀπὸ πότε ἐξῆλθε καὶ διατί ἐξῆλθε;  
Τὸ πρῶτον δυσκόλως ἐδύνατό τις νὰ ἐκτι-  
μήσῃ, ἐνῶ τὸ δεύτερον πᾶς ἱχνηλάτης ἐδύ-  
νατο νὰ κατανοήσῃ. Ἐξῆλθεν ὅπως κατα-  
σκοπεύσῃ τὸν Βαλανσόλ.

Τὰ αὐτὰ ἵχνη ἅτινα ἔληγον εἰς τὴν κα-  
λύβην, ἐξήρχοντο καὶ ἀπεμακρύνοντο πρὸς  
τὴν διεύθυνσιν τοῦ Κεῦζεριάτου· ἄρα ὁ ἵπ-  
πεὺς ἔλαβε τῶντι τὴν ὁδὸν τῆς Γενεύης, ὡς  
τὸ βῆμα τοῦ Ἰακώβου ἐδείκνυε πασιφανῶς.

Τὸ βῆμα ἐμικύνετο ὡς αἰ ἀνθρώπου τρέ-  
χοντος καὶ ἠκολούθει ἐξωθεν τοῦ χάνδακος  
πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀγρῶν τὴν γραμμὴν τῶν  
δένδρων, ἅτινα ἐδύνατο νὰ τὸν κρύψωσιν  
ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ ἵππεως.

Ἀπέναντι εὐτελοῦς τινος πανδοχείου, ἔ-  
χοντος γεγραμμένας ἐπὶ τοῦ προμετωπίου  
τῆς θύρας τὰς λέξεις Καλὰ φαγητὰ  
καὶ ποτὰ. Καταλύματα δι' ἀν-  
θρώπους καὶ δι' ἵππους τὰ βῆμα-  
τα ἐστάθησαν. Εἶνε δὲ βέβαιον ὅτι ὁ περιη-  
γητὴς ἐστάθμευσεν εἰς αὐτὸ τὸ πανδοχεῖον,  
διότι εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων ὀπισθεν  
αὐτοῦ ὁ Ἰακώβος ἐστάθμευσεν ἐπίσης ὑπὸ  
τοὺς κλάδους ἐνὸς δένδρου.

Μόνον μετὰ τινὰς στιγμὰς, ἴσως ὅταν ἡ  
θύρα ἐκλείσθῃ ὀπισθεν τοῦ ἵππεως, ὁ Ἰακώ-  
βος παρήτησε τὸ δένδρον του καὶ διήλθε  
μετὰ δισταγμοῦ καὶ ἀκροποδητῇ τὴν ὁδὸν,  
κατευθυνθεὶς οὐχὶ πλέον πρὸς τὴν θύραν,  
ἀλλὰ πρὸς τὸ παράθυρον.

Ὁ Μιχαὴλ παρακολουθῆσας τὰ ἵχνη τοῦ  
υἱοῦ του, ἦλθεν εἰς τὸ παράθυρον, διὰ μέ-  
σου δὲ τοῦ κακῶς προσηρμοσμένου παραθυ-  
ροφύλλου, ἐδύνατό τις, ὅταν ἦτο φῶς ἐνδο-  
θεν, νὰ ἴδῃ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ· ἀλλ' ἐπειδὴ

τότε φῶς δὲν ὑπῆρχε, δὲν ἐφαίνετο τίποτε.

Βεβαίως ὁ Ἰακώβος ἐπλησίασεν εἰς τὸ  
παράθυρον διὰ νὰ παρατηρήσῃ ἐντὸς, καθό-  
σον τότε θὰ ὑπῆρχε φῶς ἐν τῷ πανδοχείῳ.

Ποῦ δὲ ὑπῆγεν, ἀφ' ὧς τὸ παράθυρον,  
ἐδείκνυν τὰ ἵχνη αὐτοῦ. Ἐκάμε τὴν περι-  
στροφὴν τοῦ πανδοχεῖο παραπλεύρως τῶν  
τοίχων.

Ὁ Ἰακώβος, νέος πανοῦργος, ἐφοβήθη  
μετὰ προσδοκίαν πολυχρόνιον ὅτι ὁ ἵππεὺς,  
ὅστις ἀναχωρήσας διὰ Γενεὺν δὲν ἐδύνατο  
νὰ σταθμεύσῃ ἐπὶ πολὺ μόλις εἰς ἀπόστασιν  
τετάρτου λεύγης ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἀνα-  
χωρήσεώς του, ἀνεχώρησε δι' ὀπισθίας  
τινὸς θύρας.

Περιήλθε λοιπὸν τοὺς τοίχους τοῦ πανδο-  
χείου ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ εὕρῃ εἰς τὸ ἄλλο  
μέρος τῆς οἰκίας τὰ ἵχνη τοῦ ἵππου ἢ τοῦ-  
λάχιστον τοῦ ἀναβάτου, καὶ τῷ ὄντι ἐκ μι-  
κρὰς τινος θύρας, ἣν εὗρε καὶ ἤτις ὡδήγει  
πρὸς τὸ δάσος τὸ ἐκτεινόμενον μεταξὺ Κο-  
τρέζου καὶ Κεῦζεριάτου, ἐφαίνοντο ἵχνη βη-  
μάτων φερόντων κατ' εὐθείαν γραμμὴν πρὸς  
τὰ ἄκρα τοῦ δάσους.

Τὰ βήματα ταῦτα ἦσαν βήματα ποδῶν  
ἀνθρώπου κομψῶς καὶ πρὸς ἱππηλασίαν ὑπο-  
δεδωμένου. Οἱ πτερινιστῆρες αὐτοῦ κατέλιπον  
ἵχνη ἐπὶ τῆς χιόνος.

Ἦτο πέμπτη ὥρα τῆς πρωίας καὶ ἡ ἡὼς  
ἤρχισε νὰ υποφώσκη· ὁ Μιχαὴλ λοιπὸν ἀπε-  
φάσισε νὰ μὴ προβῇ περαιτέρω, ἀλλὰ νὰ  
ἐπανέλθῃ εἰς τὸ πανδοχεῖον καὶ νὰ περιμεί-  
νῃ ἐκεῖ τὸν Ἰακώβον.

Ἐπανήλθε λοιπὸν εἰς τὸ πανδοχεῖον καὶ  
κρούσας τὴν θύραν, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ. Ὁ  
ξενοδόχος ἦτο γνώριμός του, ἐζήτησε παρ' αὐ-  
τοῦ μίαν φιάλην οἴνου καὶ παρεπονέθη διότι  
δὲν εὗρε κυνήγιον· ἐπὶ τέλους δὲ πίνων ἐζή-  
τησε νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ περιμείνῃ τὸν υἱὸν  
του, ὅστις καὶ αὐτὸς ἐκυνήγει εἰς αὐτὸ τὸ μέ-  
ρος καὶ ἴσως ἤθελεν εἶσθαι εὐτυχέστερός του.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ αἰτησίς του ἐγένετο δε-  
κτὴ· ἤνοιξε λοιπὸν τὰ παράθυρα καὶ ἐκάθη-  
το περιμένων, ὅτε ἡ θύρα ἐκρούσθῃ. Ἦνοι-  
ξαν καὶ ἦτον ὁ Ἰακώβος, ὅστις ὑπῆρξεν ἐ-  
πίσης ἀτυχὴς ὡς καὶ ὁ πατὴρ του εἰς τὸ κυ-  
νήγιον, διότι οὐδὲν εἶχε φονεύσει· ἀλλ' ἐ-  
πειδὴ ἦτο κατάψυχρος, ἐδέησε νὰ ἀνάψωσι  
πῦρ ἐν τῇ θερμάστρᾳ καὶ νὰ κενώσῃ μίαν  
φιάλην οἴνου, μεθ' ὃ ἐπανήλθον εἰς Μαυρο-  
κρήνην, διὰ νὰ μὴ παρατηρηθῇ ἡ ἀπουσία των.

Μῆτε ὁ εἷς, μῆτε ὁ ἄλλος ἀνεφερόν τι εἰς

τὸν ξενοδόχον περὶ τῆς εἰς τὸ πανδοχεῖον δειγματοληψίας αὐτοῦς αἰτίας, διότι δὲν ἤθελον νὰ υποπτεύσῃ ἐκεῖνος ὅτι τὸ κυνήγιον δὲν ἦτο τὸ ἐλατήριόν των· ἀλλ' ἀπαξ ἐξεληθόντες τοῦ πανδοχείου, ὁ Μιχαὴλ ἐπλησίασε περιέργως τὸν ὑπὸν ἄνδρα.

Τότε ὁ Ἰακώβος ὡρῶς ἐδιηγήθη ὅτι εἶχε παρακολουθήσει τὰ ἔχνη ἀρκούντως εἰς τὸ δάσος, ἀλλ' ὅτι φθάσας εἰς τι σταυροδρόμιον, εἶδεν αἰφνης ἐγειρόμενον πρὸ αὐτοῦ ἄνθρωπον φέροντα πυροβόλον, ὅστις τὸν ἠρώτησε τί ἐζήτηι τοιαύτην ὥραν εἰς τὸ δάσος. Ὁ Ἰακώβος τῷ εἶπεν ὅτι ἐκυνήγει, ἐκεῖνος δὲ τῷ ἀπεκρίθη·

— Ὑπάγετε μακρύτερα, διότι, βλέπετε, τὴν θέσιν αὐτὴν κατέχω τώρα ἐγώ.

Ὁ Ἰακώβος ἀναγνωρίσας τὴν ὀρθότητα τῆς παρατηρήσεως ταύτης, ἀπεσύρθη ἐκ τὸν βήματα μακρύτερον, ἀλλὰ μόλις ἔκαμε περιστροφὴν τινα διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ διαδήματά του, ἕτερος ἄνθρωπος, ὡπλισμένος ὡς ὁ πρῶτος, ἠγέρθη αἰφνης πρὸ αὐτοῦ, καὶ τῷ ἀπηύθυνε τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν.

Ὁ Ἰακώβος, μὴ ἔχων ἕτερόν τι ν' ἀποκριθῇ, εἶπε·

— Κυνηγῶ.

Ὁ ἄνθρωπος τότε τῷ ἔδειξε μὲ τὸν δάκτυλον τὸ ἄκρον τοῦ δάσους, καὶ μὲ ὕφος σχεδὸν ἀπειλητικόν, τῷ εἶπεν,

— Ἄν ἀκούῃς τὴν συμβουλὴν μου, νέε μου φίλε, νὰ υπάγῃς ἐκεῖ κάτω· νομίζω ὅτι εἶνε καλλίτερον ἐκεῖ παρ' ἐδῶ.

Ὁ Ἰακώβος ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν, ἢ τουλάχιστον ἐφάνη ὅτι τὴν ἀκολουθεῖ· διότι φθάσας εἰς τὸ υποδειχθὲν μέρος, κατήλθεν εἰς τὸν χάνδακα, καὶ πεπεισμένος περὶ τοῦ ἀδυνάτου ὅπως ἀνεύρη, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον, τὰ ἔχνη τοῦ Κ. δὲ Βαλανσόλ, ἀνῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πανδοχεῖον, ἔνθα ἤλπιζε ν' ἀνεύρῃ τὸν πατέρα του, τὸν ὅποιον καὶ εὔρε τῷ ὄντι.

Ἐφθασαν λοιπὸν ἀμφότεροι εἰς τὸν πύργον τῆς Μαυροκρήνης, καθ' ἣν στιγμήν αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἤρχισαν νὰ εἰσδύωσι διὰ τῶν παραθύρων.

Ὅ,τι διηγήθημεν ἐξετέθη εἰς τὸν Ῥολάνδον μετὰ πολλῶν ἄλλων λεπτομερειῶν, ἃς ἡμεῖς παραλείπομεν, καὶ ἐξ ὧν ἐπέισθη ὁ νέος ἀξιοματικὸς ὅτι οἱ δύο ὡπλισμένοι ἄνθρωποι, οἵτινες ἠγέρθησαν εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ Ἰακώβου, ἦσαν οὐχὶ, ὡς ἐφαίνον-

το κυνηγοί, ἀλλ' ὀπαδοὶ τοῦ Ἰηοῦ.

Ἀλλ' ὅποιον ἦτο τὸ καταφύγιόν των· ἐκεῖ οὔτε μοναστήριον, οὔτε ἐγκαταλειμμένα ἐρείπια ἦσαν. Αἰφνης ὁ Ῥολάνδος κτυπήσας διὰ τῆς χειρὸς τὴν κεφαλὴν, ἐκραύγασεν,

Α! ζῶον ποῦεῖμαι! πῶς δὲν ἐσυλλογίσθην αὐτό;

Καὶ μειδίαμα θριάμβου διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ ἀπευθυνθεῖς δὲ πρὸς τοὺς δύο ὑπηρέτας, οἵτινες ἐλυποῦντο, διότι δὲν τῷ ἔφερον εἰδήσεις ἀκριβεστεράς,

— Ἡξεύρω, εἶπε παιδία μου, ὅ,τι θέλω νὰ μάθω. Ὑπάγετε νὰ κοιμηθῇτε ἡσυχῇ, διότι μὰ τὴν ἀλήθειαν! τὸ ἀξίζειτε.

Καὶ δώσας πρῶτος τὸ παράδειγμα, ὁ Ῥολάνδος ἐκοιμήθη ὡς ἄνθρωπος, ὅστις ἔλυσεν ἤδη σπουδαῖον ζήτημα, τὸ ὅποιον ἐπὶ πολλὸν χρόνον τὸν ἀπησχόλει.

Ἡ ἰδέα τῷ ἐπῆλθεν ὅτι οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἰηοῦ, ἐγκαταλείψαντες τὸ μοναστήριον τοῦ Σελλῶνος, ἐγκατέστησαν εἰς τὰ λατομεῖα τοῦ Κεῖζεριάτου, καὶ ταῦτο χρόνως ἐνεθυμήθη τὴν συγκοινωνίαν, ἣτις ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν λατομείων τούτων καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Βροῦ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ σὴρ Ἰωάννης δυνάμει τῆς δοθείσης ἀδείας ἐπαρουσιάσθη μετὰ τῆς μεσημβρίας καὶ τῆς πρώτης ὥρας μ. μ. παρὰ τῇ δεσποσύνῃ δε Μοντρεβέλ.

Τὰ πάντα συνέβησαν ὡς ἐπεθύμει ὁ Μοργάν. Ὁ σὴρ Ἰωάννης ἐγένετο δεκτὸς ὡς οἰκογενειακὸς φίλος, ὁ λόρδος Τάνλεϋ ἐγένετο δεκτὸς ὡς μνηστήρ, τοῦ ὁποῖου ἡ μνηστεία ἦτο πρόξενος τιμῆς.

Ἡ Ἀμαλία δὲν ἀντέτεινεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς μητρὸς της, εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ πρώτου ὑπάτου, εἰμὴ τὴν κατάστασιν τῆς υγείας της. Ἐζήτησε καιρὸν, ὁ λόρδος Τάνλεϋ παρεδέχθη, διότι ἐπετύγγανεν ὅ,τι ἤλπιζε νὰ ἐπιτύχῃ, καὶ ἦτον εὐχαριστημένος.

Ἐν τούτοις ἐνόησεν ὅτι ἡ παράτασις ἐπὶ πολὺ τῆς εἰς Βουργον διαμονῆς του ἦτον ἄτοπος, διὸ ἐζήτησε δευτέραν ἐπίσκεψιν παρὰ τῇ Ἀμαλίᾳ, ἀναγγέλλων αὐτῇ ὅτι τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἀνεχώρει.

Ἐπερίμενε δὲ διὰ νὰ βλέπῃ συνεχῶς τὴν Ἀμαλίαν εἴτε τὴν ἔλευσιν αὐτῆς εἰς Παρισίους, εἴτε, τὸ καὶ πιθανώτερον, τὴν ἐπιστροφὴν τῆς Κ. δε Μοντρεβέλ εἰς Βουργον· ἀλλ' ἡ Ἀμαλία ἐπέμενε ὅτι τὸ ἔαρ μόνον



καὶ ὁ ἄνθρωπος τῆς γεννητείας τῆς γῆς ἐδύνατο νὰ τὴν ὠφελήσωσιν εἰς τὴν ὑγείαν.

Χάρις εἰς τὴν μεγάλην λεπτότητα τοῦ σιρ Ἰωάννου, αἱ ἐπιθυμίαι τῆς Ἀμαλίας καὶ τοῦ Μοργάν ἐξεπληροῦντο, διότι οἱ δύο ἐρασταὶ εἶχον ἐνώπιον αὐτῶν τὸν χρόνον καὶ τὴν μοναξίαν.

Ὁ Μιχαὴλ ἐπληροφορήθη ταῦτα ἐκ τῆς Καρλόττας, καὶ ὁ Ρολάνδος τὸ ἐπληροφορήθη ἐκ τοῦ Μιχαήλ· ἐπεθύμει ὅμως πρῶτον τὴν ἀναχώρησιν τοῦ σιρ Ἰωάννου πρὶν προβῆ εἰς διάβημά τι. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ λύσῃ τελευταίαν τινὰ ἀπορίαν.

Ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ὁ Ρολάνδος ἔλαβεν ἐνδυμασίαν τινὰ κυνηγετικὴν, ἐβρίψεν ἐπ' αὐτῆς τὸν μανδύαν τοῦ Μιχαήλ, ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν του ὑπὸ πλατὺν πῖλον, ἔθεσε ζεύγος πιστολῶν εἰς τὴν ζώνην του καὶ θηρευτικόν τι μαχαίριον, καὶ καλυφθεὶς οὕτως ὑπὸ τὸν μανδύαν, ἔλαβε τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν ἐκ Μαυροκρήνης εἰς Βούργον.

Σταθεὶς δὲ εἰς τὸν στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς, ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν μοίραρχον. Ἐκεῖνος εὐρίσκετο τότε εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ Ρολάνδος ἀνέβη καὶ ἐγνωρίσθη μετ' αὐτοῦ· ἔπειτα δὲ, ἐπειδὴ ἦτον ὀγγδὴ ὥρα τῆς ἐσπέρας καὶ ἐδύνατο ν' ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τινος διαβάτου ἔσθυσεν τὸ φῶς ὥστε ἔμειναν ἀμόφτεροι ἐν τῷ σκότει.

Ὁ μοίραρχος ἐγνώριζε τί πρὸ τριῶν ἡμερῶν συνέβη εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Λυόν, καὶ, βέβαιος ὅτι ὁ Ρολάνδος δὲν ἐφονεύθη, ἐπερίμενε τὴν ἐπίσχεψίν του.

Πρὸς μεγίστην του ἐκπληξίν ὁ Ρολάνδος τοῦ ἐζήτησε ἐν, ἢ μᾶλλον, δύο πράγματα· τὴν κλεῖδα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Βούργου καὶ ἓνα μοχλόν.

Ὁ μοίραρχος τῷ ἔδωκε τὰ ζητηθέντα πράγματα, καὶ προσεφέρθη νὰ συνοδεύσῃ τὸν Ρολάνδον εἰς τὴν ἐκδρομὴν του· ἀλλ' ἐκεῖνος ἤρνήθη. Πιστεύων ὅτι ἐπροδόθη ὑπὸ τινος κατὰ τὴν εἰς Λευκὴν Οἰκίαν ἐκδρομὴν του, δὲν ἤθελε πλέον νὰ ἐκτεθῇ εἰς δευτέραν ἀποτυχίαν.

Ἐζήτησε λοιπὸν παρὰ τοῦ μοιράρχου νὰ μὴ ἀναφέρῃ εἰς κανένα περὶ τῆς παρουσίας του καὶ νὰ περιμεῖνῃ τὴν ἐπιστροφὴν του, καὶ ἂν μίαν ἢ δύο ὥρας διήρκει ἡ ἀπουσία του.

ὑποσχεθέντος ταῦτα τοῦ μοιράρχου, ὁ Ρολάνδος μὲ τὴν κλεῖδα εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὸν μοχλὸν εἰς τὴν ἀριστεράν, ἤνοιξε τὴν πλαγίαν θύραν τῆς ἐκκλησίας

ἀφωφθεῖ, τὴν ἐκλείσεν ἐκ νέου καὶ εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ τοίχου τοῦ χορτοβολῶνος.

ἤκροάσθη, καὶ ἡ μεγαλειτέρα σιγὴ ἐπεκράτει εἰς τὴν μονήρην ἐκκλησίαν.

Ἀνακαλέσας δὲ τὰς ἀναμνήσεις τῆς νεότητός του, καὶ παρατηρήσας τῇδε κάκεισε, ἔθηκε τὴν κλεῖδα εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἀνέβη τὸ τεῖχος τοῦ χορτοβολῶνος.

Τὸ τεῖχος εἶχε δεκαπέντε σχεδὸν ποδῶν ὕψος, ἐκείθεν δὲ διὰ τοῦ χόρτου ὠλισθήσεν πρὸς τὸ ἔδαφος, ὅπερ ἦτον ἐστρωμένον μὲ πλάκας μνημείων.

Τὸ χοροστάσιον ἦτο κενόν, χάρις εἰς τὸν ἄμβωγα, ὅστις τὸ ἐπροστάτευεν ἀφ' ἑνός, καὶ εἰς τὰ τεῖχη ἅτινα τὰ περιεκύκλουν ἀφ' ἑτέρου. Ἡ θύρα τοῦ ἄμβωνος ἦτον ἀνοιχτή, ὁ Ρολάνδος λοιπὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸ χοροστάσιον ἀνευ δυσκολίας.

Εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ τάφου τοῦ Φιλιβέρτου Λεβὼ· εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ πρίγκηπος ὑπῆρχε μεγάλη πλάξ τετραγώνος, δι' ἧς κατήρχοντο εἰς τοὺς ὑπογείους θόλους.

Ὁ Ρολάνδος ἐγνώριζε τὸν δρόμον τοῦτον, διότι φθάσας πλησίον τοῦ τάφου, ἐγονάτισεν ζητῶν μὲ τὴν χεῖρά του τὴν ἐντομὴν τῆς πλακῆς· εὐρὼν δὲ αὐτὴν εἰσήγαγεν εἰς τὴν ἐντομὴν τὸν μοχλὸν καὶ ἀνύψωσεν τὴν πέτραν.

Εἰσελθὼν τότε διὰ τῆς ὀπῆς εἰς τὸ ὑπόγειον, ἄφησε πάλιν τὴν πέτραν νὰ πέσῃ εἰς τὴν θέσιν τῆς. Ἐδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ νυκτερινὸς ἐπεξεργαστὴς ἀπεχωρίζετο εὐχαρίστως τοῦ κόσμου τῶν ζώντων, καὶ κατήρχετο εἰς τὸν κόσμον τῶν νεκρῶν. Πράγμα δὲ περίεργον, ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις διέτρεχε τοὺς νεκροὺς διὰ ν' ἀνέυρῃ τοὺς ζῶντας, ἔμενεν ἀπαθὴς ἐνώπιον τοῦ σκότους, τῆς ἐρημίας, τῆς σιγῆς, οὐδ' ἐφριχία ἐγγίζων τὰ νεκρικὰ μάρμαρα.

Ἐπεριπάτει λοιπὸν ψηλαφῶν μεταξὺ τῶν τάφων, μέχρις οὗ ἀνεγνώρισε τὰς κιγκλίδας αἰτίνες ἔφερον πρὸς τὸ ὑπόγειον.

Ἠρεύνησε τὴν κλειδωνίαν, ἀλλ' αὕτη ἦτο κεκλεισμένη μόνον διὰ τοῦ ζυγώθρου, εἰσήγαγε λοιπὸν τὸν μοχλὸν μεταξὺ ζυγώθρου καὶ ἀρπάγης, καὶ ὠθήσας μικρὸν, ἤνοιξε τὰς κιγκλίδας.

Ἔσυρε τὴν θύραν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὴν κλείσῃ διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ βήματά του καὶ ἔστησε τὸν μοχλὸν εἰς τὴν γωνίαν τῆς· ἔπειτα δὲ μὲ οὓς προσεκτικόν, μὲ ἀναπνοὴν διεσταλμένην, μὲ ὅλας τὰς αἰσθή-

σεις ἐξημμένας, μ' ἐπιθυμίαν ν' ἀκούσῃ, μὲ ἀνάγκην ν' ἀναπνεύσῃ, μὲ θέλῃσιν νὰ ἴδῃ, ἐπροχώρησε βραδέως, κρατῶν μὲ τὴν μίαν χεῖρα τὸ πιστόλιον καὶ μὲ τὴν ἑτέραν ἐρειζόμενος εἰς τὸν τοῖχον.

Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐβάδισεν οὕτω.

Σταγόνες τινες ὕδατος καταψύχρου καταπεσοῦσαι ἐκ τοῦ θόλου ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὤμων του, τὸν ἐπεισαν, ὅτι διέρχεται κάτωθεν τῆς Ῥεῖσούσης.

Μετὰ ἐνὸς τετάρτου ὥρας πορείαν, εὔρε τὴν θύραν ἧτις συνεκοινωνεῖ ἀπὸ τοῦ ὑπόγειον εἰς τὸ λατομεῖον. Ἐστάθη ἐκεῖ ὀλίγον, ἀνέπνευσεν ἐλευθερώτερον. Τῷ ἐφάνη ὅτι ἀκούει μακρυνούς θορύβους καὶ ὅτι βλέπει ἐπὶ τῶν πετρῶν αἰτίνες ὑποστήριζον τοὺς θόλους, ἀνταυγαζομένην λάμψιν φώτων.

Ἐπανελάβε λοιπὸν πάλιν τὸν δρόμον του διευθυνόμενος πρὸς τὴν λάμψιν, ἣν ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἰδῇ, πρὸς τοὺς ὑποκώφους θορύβους, οὓς ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἀκούσει. Ἐφ' ὅσον δ' ἐπλησίαζεν, ὁ θόρυβος διεκρίνετο ἐπὶ μάλλον, καὶ ἡ λάμψις καθίστατο ζωηροτέρα. Βέβαιον λοιπὸν ἦτο ὅτι τὸ λατομεῖον ἐκατοικεῖτο, ὑπὸ τίνος ἀδελφον, ἀλλ' ὥφειλε νὰ τὸ μάθῃ. Δὲν ἀπέτρεξε πλέονειμὴ δέκα βήματα τοῦ ἐκ γρανίτου σφυροδρομίου, τὸ ὅποιον ἀνεφέραμεν κατὰ τὴν πρώτην ἡμῶν ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ Κεῦζεριάτου κατάβασιν.

Προσεκολλήθη λοιπὸν εἰς τὸν τοῖχον, καὶ ἐπροχώρει ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὁμοιάζων πρὸς ἄγαλμα κινούμενον. Τέλος ἡ κεφαλὴ του ἔκυψεν ἐκτὸς τῆς γωνίας, καὶ τὸ βλέμμα του ἐβυθίσθη εἰς ὅ,τι δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ στρατόπεδον τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰηοῦ. Εἶδε δώδεκα ἡ δεκαπέντε νέους συντρώγοντας.

Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὁ Ῥολάνδος ἔλαβε τὴν παράφορον ἰδέαν, νὰ ὀρμήσῃ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, νὰ τοὺς προσβάλλῃ καὶ νὰ τοὺς πολεμήσῃ μέχρι θανάτου· ἀλλὰ συνέσπειλε τὴν ὀρμὴν του ταύτην, ἀπέσυρε τὴν κεφαλὴν του, καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις φλογός, μὲ καρδίαν πλήρη χαρᾶς, χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ, ἐπανήλθεν εἰς τὰ βήματά του, καὶ ἀνέλαβε τὴν ὁδόν, ἣν εἶχε πρότερον διανύσει.

Τοιοιουτρόπως ἐξήγησε τὰ πάντα, τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς μονῆς τῆς Σελλῶνος, τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Βαλανσὸλ, τοὺς ψευδεῖς κυνηγούς, οἵτινες ἐφρούρουν εἰς τὰ περίξ τοῦ στομίου τοῦ σπηλαίου τοῦ Κεῦζεριάτου· ὥστε ἐδύνατο πλέον νὰ ἐκδικηθῇ ἐκδικήσιν

τρομεράν, ἐκδίκησιν θανατηφόρον· θανατηφόρον, διότι ἂν οἱ ἄλλοι ἐφείσθησαν αὐτοῦ διὰ τὴν ζωὴν, αὐτὸς ἐμελλε νὰ φεισθῇ τῶν ἄλλων διὰ τὸν θάνατον.

Εἰς τὸ ἥμισυ σχεδὸν τῆς ὁδοῦ, τῷ ἐφάνη ὅτι ἀκούει ὀπισθεν του βήματα, ἐστράφη καὶ ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν ἀνταύγασμα φωτός. Ἐδιπλασίασε λοιπὸν τὸ βῆμά του, καὶ ἅπαξ ἐξελθὼν τῆς θύρας, δὲν ἐφοβεῖτο πλέον μὴ ἀποπλανηθῇ, διότι δὲν εὕρισκετο πλέον εἰς τὸ λαβυρινθῶδες λατομεῖον, ἀλλ' εἰς θόλον στενόν, εὐθὺν καὶ ἀπολήγοντα εἰς τὰς κιγκλίδας τοῦ νεκροταφείου.

Μετὰ δέκα λεπτά διήλθεν ἐκ νέου ὑπὸ τὸν ποταμόν, καὶ μετ' ὀλίγον ἤγγιξε διὰ τῆς χειρὸς τὰς κιγκλίδας.

Λαβὼν ἐκ τῆς γωνίας τὸν μοχλὸν ὃν εἶχεν ἀφήσει ἐκεῖ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὑπόγειον, ἔσυρε τὴν θύραν ὀπίσθεν αὐτοῦ, καὶ ὀδηγούμενος ὑπὸ τῶν τάφων, ἀνεῦρε τὴν κλίμακα, ἣν γαίρει διὰ τῆς κεφαλῆς τὴν πλάκα, καὶ ἐπήδησεν ἐκτὸς τοῦ ὑπογείου.

Ἐξελθὼν δὲ τοῦ χοροστασίου, ὤλησε τὴν θύραν τοῦ ἀμβωνος διὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ, εἰς ἣν κατὰστασιν τὴν εὔρε, καὶ ἀναβάς τὸν ταῖχον ἐβρίφθη εἰς τὸ ἄλλο μέρος· ἀνοίξας δὲ διὰ τῆς κλειδὸς τὴν θύραν, εὐρέθη ἐκτὸς.

Ὁ μοίραρχος τῆς χωροφυλακῆς τὸν ἐπερίμενε, ἀφοῦ δὲ συνωμίλησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἐξήλθον ἀμφοτέροι ὁμοῦ.

Ἐπανήλθον τοιοιουτρόπως καὶ οἱ δύο εἰς Βοῦργον διὰ μεμονωμένων δρόμων, καὶ διατρέξαντες τὴν ὁδὸν τῆς Ἐπαναστάσεως, τὴν ὁδὸν τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὴν ὁδὸν τῆς Ἰσπανίας, ἧτις ἔπειτα ἐγένετο ὁδὸς Σιμωνῶ, ὁ μὲν Ῥολάνδος εἰσεχώρησεν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τοῦ Δικαστηρίου καὶ ἐκεῖ ἐπερίμενε, ὁ δὲ μοίραρχος ἐξηκολούθησε μόνος τὴν πορείαν του.

Ἐλθὼν εἰς τὴν ὁδὸν Οὐρσούλης, ἧτις μετὰ ἑπτὰ ἔτη μετιωνομάσθη ὁδὸς Στρατῶνος, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ ἱλαρχὸς τῶν δραγόνων εἶχε τὸ κατάλυμά του, μετέβη παρ' αὐτῷ, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἡτοιμάζετο νὰ κατακλινθῇ, καὶ μόλις τῷ εἶπε χαμηλοφώνως δύο λόγους, καὶ ἐκεῖνος ἐνδουθεῖς ἀμέσως ἐξήλθε.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἱλαρχὸς τῶν δραγόνων καὶ ὁ μοίραρχος τῆς χωροφυλακῆς ἐπαρουσίαζοντο εἰς τὴν πλατείαν, μίᾳ σκιά ἀποσπασθεῖσα τοῦ τοίχου, ἐπλησίασεν αὐτούς· ἡ σκιά δ' αὕτη ἦτον ὁ Ῥολάνδος.

(ἀκολουθεῖ)